

bylo mrtvolou v ní uloženou lomcováno, takže jednání stěžovatelovo dotýkalo se nepřímo i mrtvol, pozůstávajíc v pohaně, již byly porušeny cit lidskosti a dobré mravy a uraženy byly pietní city, které k mrtvým osobám chovají jejich známí a příslušníci rodiny. Jako jednání dotýkající se byť i nepřímo mrtvol způsobem ji zneuctivajícím a veřejný pořádek porušujícím vymyká se skutek stěžovatelův z rámce druhého odstavce Šu 495 tr. zák., který čelí, aniž se zmiňuje o zneuctívání tělesných pozůstatků nebožtíka, k ochraně jeho p o v ě s t i proti útokům rázu v §§ech 487/491 tr. zák. naznačeného, by v soukromém zájmu osob nebožtíku blízkých nebyla vážnost a památka jeho proti-právně zlehčována obviňováním ho z činu trestného, nečestného nebo nemravného, anebo haněním nebo sesměšňováním ho.

Čís. 2371.

Úmyslné odstrčení pušky vrchnostenské osoby jest urážkou skutkem ve smyslu Šu 312 tr. zák.

Zlehčení úřední autority záleží v jakémkoliv projevu nevážnosti, pokud nejde o pouhé neslušné nebo nezdvořilé chování, třebas nedosahuje stupně urážky na cti.

Subjektivně stačí vědomí pachatelovo, že zlehčuje úřední autoritu.

(Rozh. ze dne 12. května 1926, Zm II 21/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 27. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením podle Šu 312 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá, že odsuzující výrok neodpovídá zákonu, poněvadž prý 1. vrchní dozorce finanční stráže Alois N. v době činu nekonal již své služby — jediný jeho úřední výkon, záležející prý ve zjištění totožnosti obžalovaného, byl podle náhledu zmateční stížnosti v té době již proveden, — nýbrž prý si osoboval beze vší příčiny službu bezpečnostního orgánu, jež mu nepříslušela. Z toho důvodu prý mu nelze přiznati zvláštní ochrany podle Šu 68 odst. druhý tr. zák. 2. v pouhém odstrčení hlavně pušky nelze prý spatřovati skutkovou podstatu urážky skutkem podle Šu 312 tr. zák. tím méně, že se nestalo ani v urážlivém úmyslu ani urážlivým způsobem a zejména nechtěl prý pachatel svým jednáním rušiti úřední jednání. Také prý nemůže býti řeči o tom, že obžalovaný svým činem zlehčil úřední autoritu dozorčího orgánu, poněvadž se proti úřednímu jednání nijak nebránil a mimo to prý nikdo z přítomných si ani neuvědomil, že jeho činem byla porušena úřední autorita vrchnostenské osoby. V onom směru není zmateční stížnost provedena po zákonu, nedbajíc při dolíčení věcné námítky skutkových předpokladů napadeného rozsudku, v tomto směru jest neodůvodněna. Napadený roz-

sudek zjistil, že dne 17. července 1925 o 10. hod. večer zaslechl vrchní dozorce pohraniční finanční strážže Alois N., konaje služební obchůzku na silnici u N. dvě rány a spatřil hned na to skupinu jezdců na neosvětlených kolech. Maje za to, že jsou to podloudníci a že výstřely pocházejí od nich, vzal do ruky zbraň a chtěje zjistiti jejich jména, zvolal na jezdce: »Zastavte, zde finanční stráž!« Když zastavili a k jeho rozkazu sestoupili s kol, přistoupil k němu obžalovaný, uchopil rukou hlaveň pušky N-ovy a odstrčil ji dosti prudce na stranu, křiče při tom: »Já nejsem zloděj, na mne si nepotřebujete připravovati zbraň.« Teprve potom poznal N., že se jedná o obžalovaného G-a, poněvadž jmenoval třikrát své jméno. Dozorce N. vytrhl pak obžalovanému zbraň a varoval ho před dalším útočením a obžalovaný mu odpověděl nadávkami. Z tohoto formálně bezvadného zjištění jest patrné, že N. byl obžalovaným napaden v době, kdy konal službu jako finanční stráž, chtěje zjistiti jména osob podezřelých z podloudnictví. O nějakém osobování si práv strážže bezpečnostní, o neodůvodněném obtěžování, jak se snaží věc vyličit stěžovatel, nemůže býti řeči. Jsou zde tedy zákonné předpoklady pro zvýšenou ochranu N-ovu podle Šu 68 odst. druhý tr. zák.

K 2. Soud první stolice správně uznal, že prudké odstrčení pušky dozorčího orgánu, o němž rozsudek zjistil, že se nestalo nahodile, nýbrž úmyslně a způsobem urážlivým — poněvadž je pachatel doprovázel spíláním, naplňuje skutkovou podstatu reální injurie ve smyslu Šu 312 tr. zák., ježto jde o činnost, namířenou přímo proti tělu vrchnostenské osoby; dlužno totiž uvážiti, že dozorce N. držel pušku v ruce, by jí v případě potřeby použil, a že mu ji obžalovaný prudce odstrčil na stranu. Správně také vyslovil nalézací soud, že podstata urážky podle Šu 312 tr. zák. spočívá ve zlehčení úřední autority napadené osoby. Proti vývodům zmateční stížnosti dlužno zdůrazniti, že takové zlehčení spočívá již v jakémkoliv projevu nevážnosti k úřední osobě, pokud nejde o pouhé neslušné nebo nezdvořilé chování, z čehož plyne, že nemusí dosáhnouti takového stupně, jaký předpokládá přestupek urážky na cti podle Šu 487 a násl. tr. zák. Právně mylný není ani názor soudu první stolice, že po stránce subjektivní se nevyhledává úmysl urážlivý, ani úmysl rušiti úřední jednání, nýbrž že stačí vědomí pachatelovo, že se jeho jednáním zlehčuje úřední autorita. Toto vědomí jest v rozsudku rovněž formálně bezvadně zjištěno. Nezáleží na tom, jak mylně má za to zmateční stížnost, zda si uvědomí obsah spáchané urážky také třetí osoby čili nic.

Čís. 2372.

Zbrojní patent ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák.

Nástroje, jichž původní nebo přirozená forma byla úmyslně změněna za tím účelem, by jimi mohla býti způsobena těžší poranění, jsou zapovězenými zbraněmi (druhý odstavec Šu 2, § 32 zákona), třebas byly podle své povahy určeny k vykonávání umění nebo živnosti nebo k domácí potřebě; spadá sem nůž opatřený mechanickým uzavíračem.

(Rozh. ze dne 12. května 1926, Zm II 64/26.)